

Počet zmínek: 1

Online: 1

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Online 1

90. narozeniny by oslavil režisér a herec JAN KAČER

[přejít na web](#), [zobrazit sken](#)

Online, Datum publikace: 07.10.2026 12:19, Datum importu: 07.10.2026 15:16, Zdroj: divadlo.cz, Periodicita: Denně, Provozovatel: divadlo.cz, Země: CZ, AVE: 5 000 Kč, GRP: 0, OTS: 358, Měsíční návštěvnost: 17 296, Celková návštěvnost: 10 883, RU/den: 358, RU/měsíc: 6 361

Informačně – dokumentační oddělení Divadelního ústavu (NIK) v pravidelném cyklu připomíná zajímavé osobnosti českého divadla.

JAN KAČER

(3. 10. 1936 – 24. 5. 2024)

režisér a herec

„... Divadlo mě baví. Nejen jako prezentace nějakých her, zápolení, potyček, tancování a zpívání, i když mě baví i to. Ale především jsem rád účasten lidských osudů, aktivně vtažen do světa lidí, kde bych se nikdy nemohl ocitnout...“ (T. Lukešová: Naplněný život, Naše rodina, 4. 4. 1984)

Jan Kačer se narodil v Holíčích. Jako syn „kapitalisty“ nemohl studovat na gymnáziu, šel tedy na uměleckoprůmyslovou školu keramickou do Bechyně. Tady začal hrát divadlo.

Studoval DAMU, v ročníku s ním byli například Zdena Hadrboľcová, Libuše Švormová, Miriam Hynková, Jan Tříska, František Husák, Václav Martinec – a také Nina Divíšková, jeho celoživotní partnerka.

Po absolvování DAMU odešel Jan Kačer s větší částí spolužáků do Divadla Petra Bezruče v **Ostravě**, kde během pěti let uvedli 26 inscenací a vytvořili slavnou éru ostravského divadla. K výrazným inscenacím patřily například Romeo, Julie a tma (1959), Tramvaj do stanice Touha (československá premiéra, 1960), Jejich den (1960), Matka Kuráz a její děti (1961), Milenci z kiosku (1962)

V roce 1965 následovala nabídka do nově vznikajícího Činoherního klubu. První Kačerovou rolí zde byl Desátník Burda v inscenaci Ladislava Smočka Piknik (1965). Poté nazkoušel roli Raskolnikova ve vynikající inscenaci Zločin a trest v první divadelní režii Evalda Schorma (1966).

V průběhu deseti let Jan Kačer v Činoherním klubu uvedl jako režisér například Revizora (1967), Višňový sad (1969), Na dně (1971).

Po roce 1968 byl původní soubor Činoherního klubu postupně likvidován a Jan Kačer odešel na téměř deset let do **Státního divadla v Ostravě**.

Tady režíroval například Sen svatojánské noci (1976), Cyrana (1977), Lásky hru osudnou (1978), Rváče (1979), Bouři (1981), Krysaře (1983, Schormovu dramaturgii Hlučné samoty (1984), Othella (1985) a další.

V letech 1986 – 1990 působil v Divadle na Vinohradech, kde režíroval Krysaře (1987), Urmefista (1988), Závěš z Falkenštejna (1989) a Hlasy ptáků (1989).

Od roku 1990 do roku 2015 byl členem činohry Národního divadla.

Jeho první režii byl Pekař Jan Marhoul Vladislava Vančury (1990). Jako režisér uvedl například hru Josefa Topola Sbohem Sokrate (1991), Ionescovy Židle (1992), Sáňky se zvonci Antonína Přídala a Oblak a valčík Ferdinanda Peroutky (1993), Podivné ptáky Antonína Máši (1996).

V Národním divadle také hrál. V režii Ivana Rajmonta v Divoké kachně (1993), ve Višňovém sadu (1996), v Cestě dlouhým dnem do noci (1998), v režii Otomara Krejčí ve Faustovi (1998), v režii Lucie Bělohradské v inscenaci Po zkoušce (1998), v režii Michala Dočekala v inscenacích Srpen v zemi indiánů (2009) a Čekání na Godota (2010).

Režíroval i v jiných divadlech a uskupeních: v Divadle E. F. Buriana (1980 – 1981), ve Studiu Bouře (Bouře 1981, Maškaráda 1983 a další), ve Viole (Téma Dostojevskij 1983 a další), v Divadle Na zábradlí (Ifigenie v Aulidě 1984, Vlkodlak 1985), Divadle Na Jezerce (Kumšt 2007), Pražském komorním divadle (Humanisti 2007) i v dalších.

„... Je třeba zbavit se pocitových konvencí a jít až k podstatě věci, ale to platí ve všem, nejen v divadle. Primární je tvořivost, princip tvořivosti ve všech oblastech lidských možností. A divadlo je vlastně nekonečná hra o nekonečných lidských možnostech. To je povznášející, ale i depresivní...“ (Irena Krausová: Režie jako výpověď o světě, Svobodné slovo, 29. 3. 1975)

Jan Kačer režíroval pohostinsky několikrát také v zahraničí. V Oslu uvedl Zločin a trest, Moře a Višňový sad, v Basileji Racka, v Zagrebu Janáčkovu operu Z mrtvého domu, v Moskvě Večer tříkrálový.

Od roku 1995 působil jako ředitel Nadace Charty 77. Je nositelem medaile Za zásluhy a vynikající umělecké výsledky (1998) a řádu Tomáše Garrigua Masaryka za vynikající zásluhy o rozvoj demokracie, humanity a lidská práva (2016). V roce 2021 získal Cenu České akademie divadelníků udílenou v rámci Cen Thálie za celoživotní působení v divadle i filmu.

„... Názory na to, jak se má dělat režijní práce, jsou různé. Jsou takoví, kteří tvrdí, že režisér je velká autorita a musí si třeba i násilně a velkým hlasem udržovat kázeň. Já si myslím, že režisér má za povinnost udělat všemi prostředky všechno pro to, aby vytvořil prostředí vyhovující společnému úsilí. A tím je dobré představení...“ (T. Lukešová: Naplněný život, Naše rodina, 4. 4. 1984)

Režíroval téměř 170 inscenací, v 80 hrál. Jako herec natočil několik desítek filmů a inscenací.

Je autorem tří vzpomínkových knih: Jedu k mámě (2002), Mírnou oklikou (2005) a K přátelům (2012).

Více k divadelním inscenacím, na kterých se podílel, naleznete ve Virtuální studovně Divadelního ústavu NIK.

Ve studovně DÚ jsou k nahlédnutí digitalizované dokumenty: programy, fotografie, recenze, rozhovory.

Jan Kačer poskytl v roce 2017 své vyprávění projektu Orální historie, záznam si můžete vyslechnout ve studovně DÚ. Protokol rozhovoru

Ve videotéce je pro studijní účely možné zhlédnout videozáznamy některých inscenací.

Heslo Činoherní klub v České divadelní encyklopedii

90. narozeniny by oslavil režisér a herec JAN KAČER

Informačně – dokumentační oddělení Divadelního ústavu (NIK) v pravidelném cyklu připomíná zajímavé osobnosti českého divadla.

Publikováno: 07. 10. 2025
Autor: Alena Hrádková

Romeo a Julie, Národní divadlo, 2003, foto (c) Viktor Kronbauer

[Zobrazit 21 fotografií](#)

JAN KAČER

(3. 10. 1936 – 24. 5. 2024)

režisér a herec

„... Divadlo mě baví. Nejen jako prezentace nějakých her, zápolení, potýček, tancování a zpívání, i když mě baví i to. Ale především jsem rád účasten lidských osudů, aktivně vtažen do světa lidí, kde bych se nikdy nemohl ocitnout...“ (T. Lukešová: Naplněný život, Naše rodina, 4. 4. 1984)

Jan Kačer se narodil v Holicích. Jako syn „kapitalisty“ nemohl studovat na gymnáziu, šel tedy na uměleckoprůmyslovou školu keramickou do Bechyně. Tady začal hrát divadlo.

Studoval DAMU, v ročníku s ním byli například Zdena Hadrboľcová, Libuše Švormová, Miriam Hynková, Jan Tříska, František Husák, Václav Martinec – a také Nina Divíšková, jeho celoživotní partnerka.

Po absolvování DAMU odešel Jan Kačer s větší částí spolužáků do Divadla Petra Bezruče v Ostravě, kde během pěti let uvedli 26 inscenací a vytvořili slavnou éru ostravského divadla. K výrazným inscenacím patřily například Romeo, Julie a tma (1959), Tramvaj do stanice Touha (československá premiéra, 1960), Jejich den (1960), Matka Kuráž a její děti (1961), Milenci z kiosku (1962)

V roce 1965 následovala nabídka do nově vznikajícího Činoherního

Po absolvování DAMU odešel Jan Kačer s větší částí spolužáků do Divadla Petra Bezruče v Ostravě, kde během pěti let uvedli 26 inscenací a vytvořili slavnou éru ostravského divadla. K výrazným inscenacím patřily například Romeo, Julie a tma (1959), Tramvaj do stanice Touha (československá premiéra, 1960), Jejich den (1960), Matka Kuráž a její děti (1961), Milenci z kiosku (1962)

V roce 1965 následovala nabídka do nově vznikajícího Činoherního klubu. První Kačerovou rolí zde byl Desátník Burda v inscenaci Ladislava Smočka Piknik (1965). Poté nazkoušel roli Raskolnikova ve vynikající inscenaci Zločin a trest v první divadelní režii Evalda Schorma (1966).

V průběhu deseti let Jan Kačer v Činoherním klubu uvedl jako režisér například Revizora (1967), Višňový sad (1969), Na dně (1971).

Po roce 1968 byl původní soubor Činoherního klubu postupně likvidován a Jan Kačer odešel na téměř deset let do Státního divadla v Ostravě.

Tady režíroval například Sen svatojánské noci (1976), Cyrana (1977), Lásky hru osudnou (1978), Rváče (1979), Bouři (1981), Krysaře (1983, Schormovu dramaturgii Hlučné samoty (1984), Othella (1985) a další.

V letech 1986 – 1990 působil v Divadle na Vinohradech, kde režíroval Krysaře (1987), Urmefista (1988), Záviše z Falkenštejna (1989) a Hlasy ptáků (1989).

Od roku 1990 do roku 2015 byl členem činohry Národního divadla.

Jeho první režii byl Pekař Jan Marhoul Vladislava Vančury (1990). Jako režisér uvedl například hru Josefa Topola Sbohem Sokrate (1991), Ionescovy Židle (1992), Sáňky se zvonci Antonína Přídala a Oblak a valčík Ferdinanda Peroutky (1993), Podivné ptáky Antonína Máši (1996).

V Národním divadle také hrál. V režii Ivana Rajmonta v Divoké kachně (1993), ve Višňovém sadu (1996), v Cestě dlouhým dnem do noci (1998), v režii Otomara Krejčí ve Faustovi (1998), v režii Lucie Bělohradské v inscenaci Po zkoušce (1998), v režii Michala Dočekala v inscenacích Srpen v zemi indiánů (2009) a Čekání na Godota (2010).

Režiroval i v jiných divadlech a uskupeních: v Divadle E. F. Buriana (1980 – 1981), ve Studiu Bouře (Bouře 1981, Maškaráda 1983 a další), ve Viole (Téma Dostojevskij 1983 a další), v Divadle Na zábradlí (Ifigenie v Aulidě 1984, Vikodlak 1985), Divadle Na Jezerce (Kumšt 2007), Pražském komorním divadle (Humanisti 2007) i v dalších.

„... Je třeba zbavit se pocitových konvencí a jít až k podstatě věci, ale to platí ve všem, nejen v divadle. Primární je tvořivost, princip tvořivosti ve všech oblastech lidských možností. A divadlo je vlastně nekonečná hra o nekonečných lidských možnostech. To je povznášející, ale i depresivní...“ (Irena Krausová: Režie jako výpověď o světě, Svobodné slovo, 29. 3. 1975)

Jan Kačer režíroval pohostinsky několikrát také v zahraničí. V Oslu uvedl Zločin a trest, Moře a Višňový sad, v Basileji Racka, v Zagrebu Janáčkovu operu Z mrtvého domu, v Moskvě Večer tříkrálový.

Od roku 1995 působil jako ředitel Nadace Charty 77. Je nositelem

Jan Kačer režíroval pohostinsky několikrát také v zahraničí. V Oslu uvedl *Zločin a trest*, *Moře a Višňový sad*, v Basileji Racka, v Zagrebu Janáčkovu operu *Z mrtvého domu*, v Moskvě *Večer tříkrálový*.

Od roku 1995 působil jako ředitel Nadace Charty 77. Je nositelem medaile Za zásluhy a vynikající umělecké výsledky (1998) a řádu Tomáše Garrigua Masaryka za vynikající zásluhy o rozvoj demokracie, humanity a lidská práva (2016). V roce 2021 získal Cenu České akademie divadelníků udílenou v rámci Cen Thálie za celoživotní působení v divadle i filmu.

*„... Názory na to, jak se má dělat režijní práce, jsou různé. Jsou takoví, kteří tvrdí, že režisér je velká autorita a musí si třeba i násilně a velkým hlasem udržovat kázeň. Já si myslím, že režisér má za povinnost udělat všemi prostředky všechno pro to, aby vytvořil prostředí vyhovující společnému úsilí. A tím je dobré představení...“
(T. Lukešová: *Naplněný život, Naše rodina*, 4. 4. 1984)*

Režiroval téměř 170 inscenací, v 80 hrál. Jako herec natočil několik desítek filmů a inscenací.

Je autorem tří vzpomínkových knih: *Jedu k mámě* (2002), *Mírou oklikou* (2005) a *K přátelům* (2012).

Více k divadelním inscenacím, na kterých se podílel, naleznete ve [Virtuální studovně](#) Divadelního ústavu NIK.

Ve [studovně](#) DÚ jsou k nahlédnutí digitalizované dokumenty: programy, fotografie, recenze, rozhovory.

Jan Kačer poskytl v roce 2017 své vyprávění projektu [Orální historie](#), záznam si můžete vyslechnout ve studovně DÚ. [Protokol rozhovoru](#)

Ve videotéce je pro studijní účely možné zhlédnout videozáznamy některých inscenací.

Heslo [Činoherní klub](#) v České divadelní encyklopedii

Sdílet

Informačně-dokumentační oddělení

Virtuální studovna

Studovny a badatelny

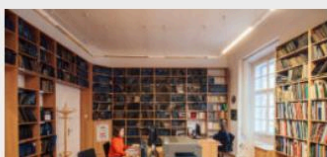
Orální historie českého divadla

Zdroje

Česká divadelní encyklopedie

Knihovna Divadelního ústavu - katalog

Číst dále

Sdílet

Informačně-dokumentační oddělení

Virtuální studovna

Studovny a badatelny

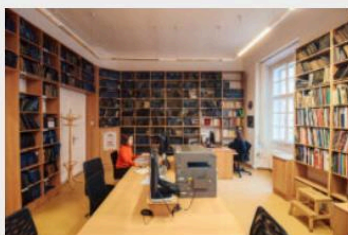
Orální historie českého divadla

Zdroje

Česká divadelní encyklopedie

Knihovna Divadelního ústavu - katalog

Číst dále

Přehled premiér v říjnu a festivalů v říjnu a listopadu 2026

Publikováno 01. 10. 2026

80. narozeniny by oslavil herec, režisér a překladatel Jiří Ornest

Publikováno 30. 09. 2026

60 let uplynulo od československé premiéry muzikálu HALLO, DOLLY!

Publikováno 29. 09. 2026